

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 702/2026
25.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљеног Зорана Остојића, због кривичног дела силовање из члана 178. став 3. У вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Остојића, адвоката Андрије Марковића и адвоката Дарка Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 46/24 од 29.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 235/26 од 01.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 25.06.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Остојића, адвоката Андрије Марковића и адвоката Дарка Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 46/24 од 29.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 235/26 од 01.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 46/24 од 29.12.2025. године окривљени Зоран Остојић оглашен је кривим због кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет година. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка ближе наведене у изреци пресуде, као и друге трошкови кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем. Оштећена АА је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 235/26 од 01.04.2026. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног Зорана Остојића, адвоката Андрије Марковића и адвоката Дарка Милосављевића, а пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 46/24 од 29.12.2025. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног Зорана Остојића, адвокат Андрија Марковић и адвокат Дарко Милосављевић, због „повреда закона из 485. став 1. тачка 1)

ЗКП у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 350. КЗ и повреде и ускраћивања права гарантованог Уставом РС из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 33 став 2. Устава РС“, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде или укине побијане пресуде или само пресуду другостепеног суда и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду, уз наредбу да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ, и смислу члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Остојића, адвоката Андрије Марковића и адвоката Дарка Милосављевића, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) КЗ истицањем да чињенични опис кривичног дела у изреци побијане првостепене пресуде не садржи опис радње извршења кривичног дела силовања за које је окривљени оглашен кривим.

Одредбом члана 178 став 1. КЗ прописано је да кривично дело силовања чини онај ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело тог или њему блиског лица, док је у ставу 3. прописан квалификовани облик који, између осталог, постоји када је дело из става 1. учињено према малолетнику.

Према налажењу Врховног суда, радње које је окривљени Зоран Остојић предузео према својој ..., малолетној оштећеној АА, које су описане у изреци побијане првостепене пресуде, садрже сва законска обележја кривичног дела силовања из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ и то како субјективна обележја, која укључују урачунљивост и директан умишљај окривљеног, тако и објективна обележја која се тичу радње извршења која је у изреци првостепене пресуде описана и у погледу употребљене силе према малолетној оштећеној (принуда) тако и у погледу оралне пенетрације (са обљубом изједначен чин) и вагиналне пенетрације (обљуба) које је предузео окривљени стављајући свој полни орган најпре у уста, а потом и у вагину малолетне оштећене, а све са циљем свог сексуалног задовољења. У том смислу, пружање отпора малолетне оштећене, у конкретном случају, описано је према конкретним околностима и могућностима малолетне оштећене да пружи отпор, па стога не стоје наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног да у изреци побијане првостепене пресуде није описан реални отпор нити рестриктивно становиште бранилаца да је за постојање кривичног дела силовања апсолутно нужно да отпор увек мора бити озбиљан, стваран и трајан, а посебно не у случајевима када је жртва силовања малолетна, када су постојање, интензитет отпора и противљење обљуби или са њом изједначеном чину, условљени психифизичким особеностима њихове старосне доби.

Сходно наведеном, радње које је окривљени Зоран Остојић предузео садрже сва законска обележја кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ, што су правилно закључили нижестепени судови, из ког разлога су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) КЗ, оцењени као неосновани.

Браниоци окривљеног Зорана Остојића, адвокат Андрија Марковић и адвокат Дарко Милосављевић, захтев за заштиту законитости подносе због „повреда закона из 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде и ускраћивања права гарантованог Уставом РС из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 33 став 2. Устава РС“. Међутим, браниоци у захтеву не означавају и не образлажу који доказ на коме се пресуда искључиво заснива сматрају незаконитим и због чега, нити достављају одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, па Врховни суд битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду људских права окривљеног, у смислу члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП, није разматрао налазећи да захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, док повреду закона из члана 350. ЗКП није разматрао јер не представља законски разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић